

„Kdo v zlaté struny zahrát zná,
jej ctěte víc než sebe,
neb tak vás Bůh miloval,
že poslal Vám ho z nebe.“

Josef Čáp

SRAZ POTOMKŮ STARO- BYLÉHO RODU MUNDILŮ

O víkendových dnech 22. až 24. září 2017 se ve východočeské Proseči uskutečnilo setkání potomků starobylého selského rodu Mundilů, který žil po staletí ve vsi Hněvětic nedaleko hradu Rychmburk, písemně doloženého v knihách již od roku 1630. Sešlo se tady kolem sta potomků Mundilů z různých větví – těch, kteří žili nepřetržitě v Čechách, v blízkém okolí, ale i potomci Františka Mundila a jeho manželky, kteří odešli kvůli pronásledování vrchností pro zakázanou víru do Slezska a založili tam „slezskou větev Mundilů“. František s Annou Markétou, původem z Hluboké, uprchli narychlo nejdříve do Modré v Uhrách, později už byli uvedeni v seznamu kolonistů v Husinci (viz knihy K.V. Adámek, Hrejsa, Štěříková). Přestože uprchli původně bez dětí, díky probíhajícímu čilému styku mezi exulanty a místními (nosili se hlavně kacířské evangelické knihy, vzkazy, dopisy blízkým, fungovali tzv. kolportéři, někteří exulanti se i tajně vrátili pro zbývající členy rodiny), se za rodiče dostal i mladší ze synů – František Xaver Mundil.

Mundilové patřili už i v době předtoleranční k nekatolíkům, po vydání tolerančního patentu v roce 1781 se přihlásili k helvétskému vyznání a po zřízení sboru Česko-bratrské církve evangelické v Proseči byli jejími členy – až dosud.

Po prezentaci v prosečské Sokolovně a přednášce Georga Mundila, který se už dvacet let zajímá o dějiny, osudy a původ tohoto rodu a je „duší“ celé akce, také promluvil host Jan Bistranin na téma „Jednota bratrská“. Přednáška a fotografie jsou publikovány na Internetu pod www.mundil-home.com.

Potom se zájemci mohli přesunout do Hněvětic a prohlédnout si usedlost, kde mají

všichni své kořeny. Rodným domem je provázely, pohoštění a milou atmosféru připravili Luboš, Bedřich, Vlasta, Jaroslava a Libuše Mundilovi.

Mezi přítomnými byli potomci z českých větví z Hněvětic, z Proseče, ze Zderaze, z František, z Holetina, z Prahy, z Banské Bystrice. Dále potomci ze slezských větví z Rakouska – Vídně, z Německa – Bad Belzig, Villingen-Schwenningen, Cottbus, Hannover, Erfstadt, z Čech – Kutná hora, Chodov, Nejdek, Stříbro, Mariánské Lázně.

Nejstaršími účastníky srazu byl třiaosmdesátiletý Josef Mundil, tkadlec, z Prahy (narozen v Polsku – v Zelově) a čtyřiačtyřdesátiletá Jarmila Veselá, žijící v Praze (narozena v Hněvěticích). Nejmladším účastníkem byl čtrnáctiměsíční Lewin Baur – Mundil (narozen v Německu – Villingen-Schwenningen) a šestiměsíční Malvina Mundilová (vnučka Luboše, dcera Petra).

Jarmila Nekovářová, Georg Mundil

...a ještě dodatek

Někdy koncem listopadu roku 2016 zazvonil večer telefon a z přístroje se ozvalo: „volá Georg (Jirka) Mundil, – jsem dobře na adrese Josefa Mundila?“

Než jsme se domluvili, že jsme oba Mundilové, že náš společný předek byl před 300 léty František a měl statek v Hněvěticích u Proseče, chvíli to trvalo. A než jsem si uvědomil, že mám staronové příbuzné z Pruského Slezska, kam náš rod uprchl před pronásledováním během slezských válek, kdy jim tam slíbil možnost osídlení Bedřich Veliký.

Byla to poslední exulantská vlna před tolerančním patentem (1781). Vznikaly tehdy vesnice, mj. Erdmansdorf, Bedřichův Hradec, Čermín a Husinec a další, kde se setkáváme s příjmením Mundil. Protože velmi brzy došlo v obcích k přelidnění, domluvili se osadníci, že zakoupí část panství šlechtice Josefa Swidzinského – osadu Zelov r. 1803, vzdálenou asi 100 kilometrů od původních osad.

Roku 1812 byla založena další osada, Kučov (Kucow, Kleszczow) asi 30 kilometrů od Zelova. Založili ji osadníci z Tábora, Čermína a Zelova. Byli už mezi nimi němečtí

luteráni i dvě rodiny Mundilů. Po Vídeňském kongresu r. 1815, kdy se dostaly obce Zelov a Kučov pod ruskou správu a Slezsko zůstalo v Prusku, vzdálenost a hranice jiného státu zapříčinily, že kontakty mezi původními a novými obcemi pozvolna zmizely. Ve všech těchto jmenovaných obcích se vyskytovaly rody Mundilů.

Georg mi vyprávěl, že dává dohromady rodokmen Mundilů a snaží se také zjistit, jak vzniklo naše příjmení. Při hledání příjmení Mundil na internetu se přihlásilo asi 900 osob z celého světa – z Kanady, USA, Polska, Norska, Rakouska, Německa a z České republiky. Když to zjistil, napadlo ho, že by bylo zajímavé uspořádat setkání rodilých Mundilů, kteří se ještě neviděli a ani neměli tušení, kolik nás je.

Setkání Mundilů také opravdu zorganizoval, v Proseči, a právě v Hněveticích v domě číslo 5, který patří dodnes rodině Mundilů.

Tam se prý narodil roku 1716 František Mundil, který měl tři syny – Jana (1770), Matěje (1769) a Václava (1776). A Václav Mundil byl mezi prvními kolonisty, kteří založili Zelov. A zde žil také náš předek Josef Mundil v ulici Piotrkowska. dům číslo 67.

Setkání bylo 22. až 24. září v Proseči, kde byl v sobotu odpoledne hlavní program v místní sokolovně. Přítomné pozdravili za spolek Exulant i Jan Bistranin a MUDr. Josef Čáp.

Hlavním přednášejícím a moderátorem odpoledne v sokolovně byl autor celého projektu Georg Mundil z Rodenbachu v Hensensku. Po pořadu v sokolovně byla společná prohlídka domu č. 5 v Hněveticích, který nepřetržitě byl a ještě je majetkem Mundilů, dnes patří Jaroslavě Mundilové – Benešové).

Dům je obýván a velmi dobře udržován. Celé okolí dělá dojem většího hospodářského stavení.

Během oběda jsme se synem Stanislavem seděli u stejného stolu s rakouskou návštěvou – manžel je architekt a manželka učí náboženství. Odešli do Rakouska z Karlových Varů.

Vyprávěl jsem jim, že když jsem byl na léčení v Karlových Varech, zeptala se mě

paní doktorka na příjmu, zda nemám v Karlových Varech příbuzné, že hlavní architekt se jmenuje Mundil. Řekl jsem, že možné to je. Musela o něm mít velmi dobré mínění, protože mi dala spoustu procedur, které jsem neměl předepsané ani od ošetřujícího lékaře. Pan architekt z Rakouska poznamenal, že to je jeho otec.

V sokolovně s námi seděl Evald Mundil s vnučkou ze Stříbra, vnučka studovala pátým rokem medicínu a on je už v důchodu. Říkal jsem mu, že jsem často jezdil v 90. letech do Františkových Lázní a ve Stříbře jsme se zastavovali na oběd a na náměstí že byla velká reklama Velkoobchod se zeleninou – majitel E. Mundil.

Můj zdravotní stav mi nedovolil, abychom byli se synem na celém srazu. Proto i moje povídání nevystihuje celou výbornou atmosféru a s mnoha příbuznými jsme se nestihli ani seznámit. Možná jsme málo zdůraznili náboženský důvod emigrace našeho rodu.

Organizátoři Georg Mundil a jeho přátelé vykonali zázračné setkání „rodáků po 300 letech“. Je možné, že úspěšné setkání přispěje k dalším podobným akcím.

Josef Mundil

NOVÉ KNIHY

Edita Štěříková: O kolonistech v exulant-ské kolonii Friedrichův Hradec v pruském Slezsku

Potomkům exulantů, a zejména genealogům, se dostává do ruky další významná publikace.

O historii exulantské kolonie Friedrichův Hradec ve Slezsku (založené v roce 1752 v krašejevském lese) už historička Edita Štěříková v různých souvislostech psala, např. v dnes již rozebrané monografii *Pozváni do Slezska*. Podnětem ke vzniku této drobnější monografie bylo zpřístupnění starších pozemkových knih Friedrichova Hradce. Tyto knihy jsou zajímavým pramenem genealogickým a umožňují nám o něco bližší pohledy do života exulantské obce po stránce hospodářské a demografické, především však vhledy do života hradeckých hospodářů. Po úvodu o dějinách exulantů z 18. století